

Universitatea Babeș–Bolyai
Facultatea de Istorie și Filosofie
Școala Doctorală de Filosofie

Conferința doctoranzilor

*Dimensiunile cognitive și existențiale
ale cercetărilor filosofice doctorale*

Conferință organizată în colaborare cu:
Departamentele de filosofie,
Centrul de Filosofie Antică și Medievală,
Centrul de Filosofie Aplicată

vineri, 24 mai 2019

Rezumate

<http://hiphi.ubbcluj.ro/doctorat/Filosofie.html>

Drd. Iolanda - Georgiana Anastasiei (anul 2, prof. univ. dr. Dan-Eugen Rațiu)

Galeria de artă ca spațiu al constituirii discursului artistic

Principala problemă pe care o adresează studiul propus este cea a modului în care spațiul în sine al galeriei a reușit în decursul timpului să exercite o influență asupra evoluției discursului artistic, mai exact, investighează aportul pe care galeria îl aduce în constituirea și perceperea obiectului de artă. Totodată, consider că vorbim mai degrabă de o influență reciprocă în relația dintre spațiul expozițional al galeriei și operele artistice deoarece, maniera prin care lucrările de artă sunt integrate într-o expoziție are la rândul său capacitatea de a transforma spațiul galeriei, de a-i acorda o altă valență simbolică și estetică în ochii publicului. Pentru a putea verifica această ipoteză mă voi întoarce asupra câtorva momente relevante din istoria artei a secolului trecut precum: *Exposition Internationale du Surréalism* din 1938 când Duchamp expune cele 1 200 de pungi de cărbune, la seria de lucrări *Wall Structure (Black, White, Blue)* a lui Sol Le Witt și, nu în cele din urmă, la expoziția *Gallery Closed* din 1969 a lui Robert Barry.

Pornind de la aceste exemple dar având în vedere și conceptul de *white cube* definit în sensul lui Brian O'Doherty, lucrarea de față revizitează problema evoluției galeriei până la forma sa actuală însă, nu ca un spațiu neutru al expunerii lucrărilor de artă ci, mai degrabă, ca un loc capabil să asimileze din încărcătura estetică și culturală a obiectului expus și care, la rândul său, poate să confere obiectelor artistice noi semnificații.

Drd. Ramona Nicoleta Arieșan (anul 3, prof. univ. dr. Veress Carol)

Aventura imaginii prin conflictul interpretărilor

Oamenii de știință susțin existența unui număr infinit de dimensiuni în afara celei proprii. Einstein a spus: „Trecutul, prezentul și viitorul sunt doar o iluzie continuă.” În ceea ce privește realitatea, întinderea și varietatea unei profunzimi de sens a unei opere sau al unui text filosofic, cine poate acapara sau dezlănțui cuprinsul existenței limitate, fără un conținut sau fără o diversificare în adâncime și în sens opus? Dacă ne apropiem fără a ilustra imaginea de sine sau interioară, vom constata că tot ce facem exprimă în mod subit aventura imaginii, printr-un conflict al interpretărilor prin care noțiunea imită filosofia și arta, în profunzimea ei și în conținutul ei precum „suflet al lumii” ... o psihologie a universului, organism viu ce nu poate fi explicat fără a presupune existența noastră, a ta, a mea, existența unui suflet al lumii (și anume: reprezentare platonice, desemnând principiul de viață și unitate al universului, reputată de stoici și ajunsă prin Platon până la filosofia naturii, în secolul al XVIII-lea).

Întunericul și lumina, simbol și exprimare pură a unei lucidități autentice, indiferent de gradul de iubire, esență sau reprezentare, variante posibile mistice sau pur și simplu obiectul cunoașterii de sine, a sinelui propriu, o călătorie inițiată de noi în mod conștient sau inconștient, manifest retrogradat fără idei sau pur și simplu călători în timp real! Probabil că doar intelectul ne desparte, fără mistere și lucruri absolute prin care ne transpunem sau ne transformăm!

Abstracția mi se pare oarecum efemeră... o exagerată prețiozitate intelectuală. Și totuși, nu ne putem ridica de fiecare dată conform simplelor dorințe la un rang de filosofie sau artă. Oare prin arta imaginii și acest conflict al interpretărilor devenim astfel un clișeu și nimic altceva? Probabil considerăm că ceea ce am făcut sau ceea ce facem ne salvează. Uitându-ne în propria oglindă recunoaștem doar ceea ce am ales. Nu poți explica decât propria libertate între bine și rău, între adevăr și frumos. Și dacă scăpăm din vedere perspectiva acestei situații riscăm oare să periclitàm esența existenței? Ajungem la niște concluzii și etape pe care le vom aborda ulterior. Și dacă ar fi să credem înspre o evoluție și un retur, ne întoarcem din nou înspre hermeneutică și tocmai ceea ce Gadamer spunea. În anumite momente suntem perfect conștienți sau constrânși de situații care nu fac altceva decât să ne alcătuiască sau să ne dezbine înspre sine sau ceva mai mult.

Drd. Oana Cătălina Bucur

(anul 2, prof. univ. dr. Dan-Eugen Rațiu)

Delimitarea conceptelor de *feminism* și *feminism* în artă (influențe reciproce, conexiuni, relaționare și elemente de construire a conceptelor)

Sub umbrela conceptului de feminism se ascund multiple forme de manifestare și se remarcă o evoluție a teoriilor, discursurilor asociate acestuia, în funcție de transformările de la nivelul societății/ societăților. Feminismul în artă este un curent apărut relativ recent (comparativ cu cel de feminism), în anii '70. El a apărut în mod relativ firesc în urma mutațiilor și re poziționărilor sociale referitoare la problematica spațiului public/privat și a rolului/rolurilor pe care femeile le aveau/ le jucau în aceste spații. Lucrarea de față urmărește să identifice, să delimiteze și să clarifice, pe cât ne este cu putință, aspecte referitoare la joncțiunile inerente dintre cele două concepte. În același timp, urmărim și aspecte ce țin de influențele reciproce și preluările de elemente care au dus și pot duce în continuare la reconfigurarea reciprocă a celor două concepte avute în vedere.

Drd. Adriana Bun

(anul g1, prof. univ. dr. Virgil Ciomoș)

Uimire și invocație muzicală

Uimire, Temporalitate, Muzică, Bejahung, Infancy, Limbaj, Insciptie, Trăsatură unară

Atunci când ascultăm muzică se întâmplă ceva pentru care nu suntem pregătiți. Spre deosebire de situația în care primim de la celălalt un mesaj și printr-o deliberare internă spunem „Da” sau „Nu”, în ceea ce privește muzica descoperim că nu putem spune altceva în afară de „Da”, un „Da” radical, care nu derivă dintr-o deliberare internă și care ne pune pe urmele sensului lui *Bejahung*.

În timp ce ascultăm muzică, poziția ni se schimbă, din cea de ascultător ajungem în poziția de celui ascultat, ca și cum muzica este cea care ne ascultă pe noi. Ceea ce imi este dat să aud este un apel la care raspund cu „Da”, nu stiu nici *cui* îi spun „Da”, și nu știu nici *cine* spune „Da”.

Puterea muzicii este puterea comemorării timpului primordial în care subiectul primește o sămânță din care ulterior, discursul va germina. În această sămânță a inscripției primordiale, fără medierea imaginarului, simbolicului sau a realului, putem recunoaște trasatura unară despre care vorbește Lacan. Alain Didier-Weill recunoaște în trăsătura unară apariția celui mai simplu element muzical, o notă cântată.

Subiectul, într-un moment extatic, este deșradăcinat din timpul istoric, astfel, întâlnește grăuntele de eternitate din care ritmul temporal își primește adevăratul suflul. „Nu există nici un ritm dacă nu există această notă- nota albastra- care are puterea de a aboli ritmul, lăsându-ne în schimb într-o fundamentală liniște”, spune Alain Didier-Weill.

Drd. Georgiana Buț

(anul 3, prof. univ. dr. Dan-Eugen Rațiu)

De la suport material la suport tehnic: expoziția în ficțiunile muzeale ale lui Marcel Broodthaers

Muzeul de Artă Modernă, Departamentul vulturilor creat de Marcel Broodthaers între 1968 și 1972 este un punct de referință pentru demersul artiștilor de reinventare a *medium*-ului (Krauss, 2000). Majoritatea celor 12 *Secțiuni* ale muzeului iau forma unor instalații expoziționale ce cuprind elemente extrem de variate – cărți poștale și reproduceri după capodopere ale picturii de secol 19, film, obiecte de tip *readymade*, etc. – și folosesc spațiul muzeului și al galeriei ca suport material. Tocmai includerea spațiului de recepție al muzeului ca „instituție socială ce conține practica artei ca discurs” în concepția lucrării este unul

dintre parametrii structurali ai ficțiunii muzeale broodtharsiene, argumentează Benjamin D. H. Buchloh (Buchloh, 1983). Pornind de la analiza lui Buchloh și urmând în același timp demersul kraussian de redefinire a medium-ului ca suport logic sau paradigmă (Krauss, 2011), lucrarea mea discută expoziția în creația lui Broodthaers ca suport material (spațiul fizic al expunerii) și, deopotrivă, ca suport tehnic ce împrumută convențiile de expunere circumscrise mecanismelor lumii artei.

Drd. **Slava Caramete**

(anul 3, prof. univ. dr. Virgil Ciomoș)

Noile media și starea de excepție

Expansiunea fulminantă și impactul multinivelar al mijloacelor de comunicare contemporane sunt realități incontestabile. Efectele lor, constatate, prezumate sau preconizate – asupra felului în care gândim, simțim și acționăm constituie teme de analiză și meta-analiză pentru diverse domenii. Hipertrofierea noilor media reconfigurează întregul univers al relațiilor interumane, re poziționând accente și generând linii de forță cândva abia schițate. Unele paradigme, aparent vetuste, supraviețuiesc însă, parazitare, în siajul acestora, detectându-le vulnerabilitățile și exploatând circumstanțele favorabile pentru a se impune – în alte ipostaze, poate, dar cu vehemență crescândă. Starea de excepție pare să fie un atare fenomen ubi-cuu, infiltrat în structura biopoliticii contemporane; decalibrarea ei progresivă e favorizată de schizofrenia mediatică a societății spectaculare în care trăim și în care ne confruntăm cu politizarea masivă a controlului canalelor mass-media și, în același timp, cu deficiențe severe la nivelul competențelor media. Eliberarea din matricea stării de excepție nu poate fi rezultatul unui conflict armat, ci al unei revoluții mai subtile, a subversivei, dar legitimei, gândiri critice. Mass-media e invitată să fie nu doar arenă de exprimare a acesteia, ci, prin intermediul ei, și vector de imunizare a opiniei publice la discursurile urii. Noile media, cu puternicul lor coeficient de agregare, promovează toleranța, facilitează deschiderea și se dedică interculturalității. Care sunt, însă, marile provocări aduse de acestea și în ce fel pot fi ele interpretate ca elemente mutante ale proteiceii, dar insistentei stări de excepție?

Drd. **Daniel Coman**

(anul g2, prof. univ. dr. Alexander Baumgarten)

De grammatico* reexaminat – o reinterpretare a distincțiilor semantice *significatio* și *appellatio

Începând cu a doua jumătate a secolului trecut, studiile anselmiene au cunoscut un interes renăscut față de dimensiunea logico-semantică a micului dialog *De grammatico* și față de însemnătatea lui pentru generațiile următoare de teologi și logicieni; iar valoarea și contribuția acestuia la tradiția logică medievală au fost cel mai adesea stabilite prin utilizarea anacronismului. Un număr însemnat de studii care au ca obiect de cercetare filosofia limbajului în opera lui Anselm de Canterbury au explicat distincțiile semantice expuse în *De grammatico* – *significatio* și *appellatio* – prin apelul la distincțiile logico-semantice cu care operează filosofia analitică încă de la începutul secolului al XX-lea, sens și referință. Cercetarea de față își propune, mai întâi, să problematizeze demersul hermeneutic anterior, apoi, să propună o reinterpretare a celor două distincții semantice, ranforsată de recursul atât la unele texte anselmiene relevante, cât și la textele predecesorilor săi.

Drd. **Anamaria Lorena Cozneac**

(anul g1, prof. univ. dr. Ion Copoeru)

Conceptul de empatie la Husserl și Edith Stein

Empatia este definită precum o intuire a realității prin identificare afectivă cu Celălalt.

Zahavi în cartea sa, „Fenomenologia lui Husserl”, afirmă că pentru Husserl experiența concretă a Celuilalt este întotdeauna o experiență a Celuilalt în apariția sa corporală, motiv pentru care intersubiectivitatea concretă trebuie să fie înțeleasă ca o relație dintre doi subiecți corporali. Pornind de la analiza conceptului de empatie în viziunea lui Edith Stein și a lui Husserl, vom ajunge să analizăm procesul de legătură dintre fenomenologie și științele empirice.

Drd. **Victor Dogaru**

(anul 2, prof. univ. dr. Virgil Ciomoș)

„In-umanitatea” din Știința Logicii a lui Hegel ca un aspect autorepulsiv al libertății gândirii

Departa de a se rezuma la simpla evidențiere a impasului constitutiv al unui teritoriu presupus pur al non-gândirii (întrucât prin mijloacele gândirii însăși ajungem la non-gândire, la fel cum un spațiu al non-lingvajului este creat numai și numai prin activitatea limbajului), prin Hegel putem explica necesitatea și, simultan, limitarea atât de îndrăgitei concept al „in-umanității”, set teoretic popular azi dar care poate fi redus la fi un simplu moment al unui cadru rațional/conceptual mult mai vast, în ciuda aplombului cu care este privit acest cadru.

Ceea ce învățăm din *Logică* este că distincția însăși (uman vs. non-uman sau rațional vs. non-rațional etc.), care are doar în aparență o corespondență ontologică, este de fapt conținutul determinat al conceptului, înscris într-o structură clară a autorepulsivității. Altfel spus, dacă exigența proiectului de a gândi „cu adevărat” ceva este respectată, atunci Conceptul hegelian trebuie să releve de o necesitate, de o înaintare logică a lui însuși, cu alte cuvinte: presupune crearea unor spații de necesitate în care fiecare trebuie să ajungă, prin libertatea implicată a gândirii, la acest adevăr. „A gândi cu adevărat” devine dependent de această autorepulsivitate datorită faptului că orice idee aparține unei constelații de idei, iar orice gânditor este un membru a unei comunități a gânditorilor. Nefiind ceva care (doar) tranzitează subiectul care îl gândește (deci ceva „in-uman”), conceptul prin această contradicție de sine devine o matrice și abstractă, și universală, dar care, fix în această postură, permite realizări multiple și noi sensuri ale practicii. În același timp, exact aceeași structură hegeliană a autorepulsivității transgresează privilegierea arbitrară a particularității și diferențelor, arătând cum în însăși exprimarea particularităților suntem nevoiți să apelăm la cele mai abstracte sau formale universalități. Gândim sau acționăm doar în măsura în care suntem constituiți social și nu am putea nici măcar experimenta, gândi sau acționa în prima instanță în lipsa unui repertoriu universal de condiții necesare. Tăișul dialectic al lui Hegel, care provoacă debarasarea chiar și a celor mai îndrăgite și prețuite convingeri personale, aduce, prin chiar această pierdere, o altă libertate (o eliberare în fond), cu mult superioară, cea socială, a comunității și a istoriei ideilor pe care o putem numi, în sfârșit, o comunitate spirituală.

Drd. **Solange Dumitrache**

(anul 1, prof. univ. dr. Ion Copoeru)

„Ruperea scaunului” sau despre reorganizarea simbolică a desfășurării procesului

La 23.07.2018, articolul 7 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară a fost completat astfel: „(3) *Configurația sălii de judecată trebuie să reflecte principiul egalității de arme în ceea ce privește așezarea judecătorului, procurorilor și avocaților*”.

Deși poate părea o adăugire frivolă în actualul context al justiției românești, instituirea unei configurații noi a spațiului de desfășurare a procesului nu este nici o creație arbitrară și nici una de inspirație autohtonă.

Preocuparea pentru o reflectare a principiilor aplicabile în materie procedurală în „regia” actului de justiție este o constantă în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului („CEDO”). Printre acestea, noțiunea de „egalitate a armelor procedurale” reprezintă unul dintre conceptele dezvoltate în jurisprudența Curții, care conferă garanția implicită a unui proces echitabil, întrucât egalitatea procedurală a părților nuanțează principiul mai vast al egalității între cetățeni, precum și pe cel al aflării adevărului.

Fără a fi explicit menționată în cuprinsul art. 6 din Convenția CEDO, ideea egalității de arme prezintă relevanță deoarece instituie un echilibru între principiul preeminenței drepturilor și interesul public într-un stat democratic, pe de-o parte, și dreptul la o judecată echitabilă, pe de altă parte. Transpunerea scenică a acestui concept în legislația noastră redeschide discuția asupra actualității și necesității ritualului și simbolurilor judiciare, ca funcție de sublimare a violenței inerentă grupurilor sociale. Astfel cum menționează în mod sugestiv Antoine Garapon în lucrarea sa „*Bien juger. Essai sur le rituel judiciaire*”, Paris, Odile Jacob, 1997 : „*efectul pacificator al procesului depinde de această punere în scenă tragică, întrucât trebuie ca violența să se exprime pentru a putea fi epurată, purificată, eliminată*” (expresia originală franceză - „*être purgée*” - fiind mult mai nuanțată, așadar mai adecvată pentru a capta sensul acestei sublimări).

Prezentarea de față își propune să trateze valențele simbolice ale re poziționării principalilor actori procesuali în spațiul destinat judecății, respectiv ale așezării procurorului alături de avocat, cu spatele la public și marcarea spațială a echidistanței judecătorului față de principalii protagoniști ai scenei juridice.

Drd. Emilia Faur

(anul 3, prof. univ. dr. Marta Petreu Vartic)

***Contimporanul* despre procesul din Dealul Spirii**

În literatura de specialitate – Ion Pop, Paul Cernat, Dan Gulea ș.a. – opțiunea ideologică a unor colaboratori ai revistei *Contimporanul* (ex. Ion Vinea) este descrisă ca „de stânga”, „comunistă”, „marxistă” sau „socialistă” (termen folosit în mod imprecis). Ne propunem să investigăm ideologia revistei *Contimporanul* analizând reacțiile lor la un eveniment istoric concret, anume procesul din Dealul Spirii. Analizând modul în care colaboratorii revistei se poziționează față de acesta, să arătăm că, de fapt, opțiunea lor politică nu este una de natură radicală, ci una moderată, democratică.

Început în data de 23 ianuarie 1922, procesul din Dealul Spirii sau procesul „comuniștilor” este amplu dezbătut în revistele democratice ale vremii (*Dimineața*, *Adevărul*, *Aurora* etc.), fiindu-i alocat spațiu, de asemenea, și în revista *Contimporanul* (1922–1932) – principala revistă de avangardă literară și artistică românească. Descriind în linii generale condițiile de desfășurare ale procesului, „contimporanii” deplâng, în cele din urmă, fragmentarea internă a Partidului Socialist român, fragmentare care o pun pe seama influenței și intervenției nefaste a elementelor „străine” (ale Cominternului) în deciziile de partid, a cusurului șefilor de partid, care s-au lăsat influențați de „elementele extremiste”, dar și pe seama intervenției forțelor de ordine românești, la comanda ministrului de Interne al epocii Constantin Argetoianu. După „contimporanii”, eșecul grevei din anul 1920, disputele interne ale membrilor de partid, dar și arestările membrilor săi, evenimente care culminează cu procesul din Dealul Spirii, sunt cele care au contribuit la spargerea unității Partidului Socialist și la deturnarea proiectelor sale.

Scopul analizei discursului „contimporanilor” cu privire la acest eveniment este identificarea poziției politice pe care aceștia o susțin. În acest sens, colaboratorii *Contimporanului* delimitează gesturile anarhiste de cele ale socialiștilor români. Considerând

că singura cale legitimă de a schimba starea societății românești este asigurarea procesului democratic de obținere a guvernării și nu printr-o răsturnare a puterii, „contemporanii” protestează împotriva acțiunilor necugetate ale liderilor socialiști români de atitudine „extremă”. De asemenea, ei acuză guvernării români de atitudini nedemocratice, văzând în intervenția forțelor de ordine o încercare de anihilare a opoziției. La aceasta se adaugă „crimele oficiale” împotriva unor „comuniști” achitați, pe care colaboratorii *Contemporanului* le aduc la cunoștință publicului prin relatarea a două cazuri: cazul lui Leonte Filipescu și cazul generalului Popovici din Basarabia.

Drd. Ioan Emanuel Gruia

(anul 2, prof. univ. dr. Ion Copoeru)

Rolul scalelor, sistemelor și metodelor existențial-fenomenologice de consiliere filosofică în cadrul grupurilor de suport adresate părinților copiilor cu diverse tulburări de neurodezvoltare și/sau asociate

În vederea dezvoltării domeniului filosofiei practice, prezenta lucrare își propune să prezinte principiile, tehnicile și modelele de consiliere filosofică existențial-fenomenologică, precum și modul în care filosofia practică poate fi folosită pentru a media discuțiile în cadrul grupurilor de suport adresate părinților copiilor cu diverse tulburări de neurodezvoltare și/sau asociate. Un model filosofic de sorginte existențial-fenomenologică este propus de prezenta lucrare, adresându-li-se părinților copiilor diagnosticați cu tulburări de neurodezvoltare și alte tulburări motorii asociate. Procesul de compunere a grupurilor de suport, precum și fazele prin care grupul poate trece în abordarea fenomenologică sunt prezentate în acest articol, care propune – de asemenea – posibile teme care pot fi abordate de către părinții copiilor cu dizabilități.

Cuvinte cheie: consiliere filosofică, existențialism, fenomenologie, grupuri de suport, tulburări de neurodezvoltare, dizabilitate, psihopatologie, intervenții psihoterapeutice

Drd. Vasile Marcel Holunga

(anul 2, prof. univ. dr. Ion Copoeru)

Aspecte filozofice (etice, morale) ale pedepsei închisorii

Sistemul penitenciar reprezintă un serviciu de utilitate publică ce ar trebui administrat în numele umanismului și al justiției. Modalitatea în care sunt tratați cei care populează penitenciarele trebuie regândită, pentru a nu acționa în direcția excluderii totale din societate a celor ce au săvârșit o faptă antisocială sancționabilă penal, ci din contra, a lucra în sensul integrării lor în comunitate.

Închisorile sunt considerate „școli ale criminalității”, deoarece experiența încarcerării duce la însușirea multor tehnici, metode și procedee prin care pot fi ispășite faptele antisociale, elemente cunoscute de ceilalți condamnați dispuși să-și împărtășească cunoștințele, dar și la concentrarea multor trăiri negative precum resentimentele, mânia și ura.

Unii indivizi intră în penitenciar lipsiți de un comportament violent, dar ies dominați de trăsături agresive. Penitenciarul reprezintă un cadru al frustrărilor și raporturilor ghidate de interese, ce presupune o comunicare neobișnuită determinată de impulsuri și stări de moment. Lipsind total orice reper moral și orice urmă de comportament etic, fiecare nou venit este debusolat și încearcă a se adapta raportându-se la legi interioare ale închisorii, norme nescrise create de cei mai puternici deținuți.

Deși există reguli oficiale, în cadrul închisorilor se aplică și codul condamnaților.

Există și o ierarhie specifică mediului închis. Conducătorii de ai clanuri de interlopi își apără statutul și în interiorul închisorii, fiind respectați de ceilalți condamnați și sunt numiți „șmecheri”, „barosani”, „centauri”. Cei cu pedepse mari ori recidiviștii sunt, de asemenea,

respectați, poate datorită periculozității lor. Un loc aparte îl au cei care țin legătura cu rudele, care primesc pachete și sunt numiți „căutați”. La polul opus sunt nepoții – cei abandonați de toată lumea și sunt folosiți la treburile de jos, sunt la mila celorlalți colegi care, pentru orice avantaj obținut, vor cere ceva în schimb. Numele de „șmecher” poate fi obținut prin protecția unei cunoștințe aflate în închisoare, dacă are o situație superioară. La polul superior se află „jupâni”, ce sunt personalități deosebite, iar la cel inferior nepoții. Confesorii (listeners) sunt deținuții care susțin și sprijină un infractor recent depus în penitenciar și colaborează cu funcționarii închisorii spunându-le tot ceea ce au aflat de la noul condamnat. Amicii (buddies) sunt condamnații care ascultă pe alți colegi de suferință din spațiul carceral.

Drd. Vlad-Lucian Ile

(anul 3, prof. univ. dr. Alexander Baumgarten)

Noțiuni introductive în tratatele de logică terministă din sec. al XIII-lea. *Summulae logicae,* *Introductiones in logicam, Summa Lamberti*

Dincolo de funcția lor didactică de manual universitar și de calitatea lor de promotor și sursă pentru o teorie proprie medievalității latine, teoria terministă, tratatele medievale de logică din secolul al XIII-lea sunt importante și pentru capacitatea lor de a sintetiza întreaga tradiție de logică aristotelică, tradusă și comentată de Boethius. În acest sens, ele se desfășoară structurat pornind de la cele mai simple elemente ale logicii - sunetul, cuvântul, numele, verbul – și ajungând la cele compuse – propoziția, silogismul, raționamentul falacios. Cercetarea mea propune un studiu comparativ asupra noțiunilor introductive ale logicii dezvoltate în primul capitol al acestor tratate. În analiza întreprinsă voi avea în vedere trei dintre cele mai cunoscute lucrări de logică terministă: *Summulae logicae* a lui Petrus Hispanus, *Introductiones in logicam* scrisă de William din Sherwood și *Logica* sau *Logica Lamberti* atribuită lui Lambertus de Lagny.

Drd. Teodora Irimciuc

(anul g1, prof. univ. dr. Marta Petreu Vartic)

Tema iubirii în *Cartea amăgirilor*

Cartea amăgirilor este al doilea volum publicat al lui Cioran. Este o colecție de eseuri de filosofie lirică ce vin în completarea volumului de debut. În cartea de față, Cioran dezbat teme dintre cele mai variate, precum moartea, iubirea, individuația, sfințenia, suferința, nefericirea, agonia, extazul, muzica etc. În ceea ce privește tema iubirii, aceasta este des menționată în volum și este pusă în discuție cu idei precum nefericirea, extazul, muzica, moartea, mila, cunoașterea și detașarea. În urma experiențelor muzicale și a celor erotice, omul reușește să spargă barierele individuației și să scape de sub incidența tragică a existenței. Detașarea, pentru Cioran, reprezintă calea prin care omul poate să aibă acces la o iubire totală. Odată rupte legăturile cu lumea, sufletul omului rămâne deschis pentru a îmbrățișa tot, într-o „viziune” de extaz. Numai o mare iubire poate salva această lume „vulgară, meschină și dezgustătoare”. Cele care reprezintă cel mai bine nefericirea în dragoste sunt femeile. Prin grația lor, femeile oferă o imagine dureroasă a decepției în dragoste. Totodată, ele sunt și cele care au dat un sens creativ durerii. Prin suferință, femeile se apropie de sfințenie. Adâncimea iubirii, la Cioran, provine din negația cunoașterii. Atunci când iubim cu adevărat, momentele de reală cunoaștere sunt rare și se datorează unui „minus” de iubire. Ultimul stadiu al iubirii îl reprezintă agonia iubirii și desemnează triumful cunoașterii asupra dragostei. Apare atunci sentimentul milei față de cel pe care l-am iubit. Milei îi este caracteristică luciditatea și exprimă regretul de a nu mai putea iubi o anumită persoană.

Cuvinte cheie: iubire, individuație, detașare, cunoaștere, femeie, milă.

Drd. Liana Măjeri

(anul 1, prof. univ. dr. Dan-Eugen Rațiu)

Artă și timp – Contemporaneitatea ca mod de a fi al operei de artă

Tema propusă implică o analiză filosofică a perspectivei asupra *experienței estetice* formulată de Martin Heidegger și Hans-Georg Gadamer. Această analiză se desfășoară în vederea stabilirii funcției pe care o îndeplinește arta în procesul de definire a temporalității specifice acesteia. Relevante sunt rezultatele filosofice ale comuniunii de la distanță dintre cei doi, relație ce s-a născut în urma încheierii discipolatului lui Gadamer în apropierea lui Heidegger. Aceste rezultate vor reprezenta forma vecinătății dintre artă și filosofie. Atât pentru Heidegger cât și pentru Gadamer, asocierea artei cu filosofia reia problema temporalității, a finitudinii, a istoriei.

Îmi propun să argumentez în favoarea contemporaneității ca mod de a fi al operei de artă și să arăt faptul că experiența estetică nu este pură percepere a unei opere de artă, ci ea implică un efort, o sarcină pentru conștiință, atât în cazul artistului, cât și în cazul spectatorului. Cum este cu puțință ca principalul mod de a fi al operei de artă să fie înțeles ca și contemporaneitate? În cazul lui Heidegger, întâlnim depășirea ideii conform căreia artistul este cauza operei de artă, și propunerea calității de intermediar ca „păstrător-adeveritor” al operei. Este accentuată calitatea de reciprocitate sub care stă relația dintre om și operă. Experiența estetică în calitate de *joc* (Gadamer) presupune capacitatea jocului de auto-reprezentare (*Selbstdarstellung*) sau aducere la prezență. *Jocul* trebuie văzut ca o mediere ce anulează tendința jucătorului de a privi jocul ca pe o pură activitate, nemaexistând o separație între opera de artă și individul care trăiește experiența estetică. Prin această fuziune se argumentează, de altfel, și contemporaneitatea oricărei opere de artă. *Jocul* nu este numai interacțiune, ci și o experiență care transformă. Metamorfoza este suferită de către ambii participanți la joc: constituirea sinelui în vederea căutării autenticității pe de-o parte și prezentificarea și contemporaneizarea ca actualitate a sensului artei trecutului pe de altă parte.

Contemporaneitatea ca mod de a fi este o relație, iar în cazul oricărei relații putem spune că aceasta din urmă primează, și nu unul dintre elementele care o fac posibilă. Relația primează deoarece ea face posibilă calitatea termenilor de *participanți împreună* la un eveniment. Pornind de la această cheie de interpretare a experienței estetice găsim o adevărată provocare în ideea de a arăta că temporalitatea artei trebuie înțeleasă într-o formă mai radicală decât faptul de a aparține istoriei. Temporalitatea artei are propria sa structură temporală.

Drd. Claudia Marta

(anul 3, prof. univ. dr. Virgil Ciomoș)

Incursiuni deleuziene în criticismul kantian. Despre doctrina facultăților din perspectiva interesului lor

La Philosophie Critique de Kant este o veritabilă incizie în *corpus*-ul celor trei critici kantiene. Deleuze descrie doctrina facultăților ca fiind un sistem complet de permutații. Aceste facultăți sunt analizate în parte, fiecare în funcție de interesul ei propriu: speculativ sau practic. Facultățile sunt, în primul rând, o *relație* a reprezentărilor în genere: cunoaștere, dorință, sentiment. În al doilea rând, sunt *surse* ale reprezentării înseși: imaginație, înțelegere, rațiune. Atunci când vom considera o facultate în primul sens, o facultate în al doilea sens este chemată să legifereze asupra obiectului și să prescrie un scop unei alte facultăți decât ea însăși. Astfel înțelegerea legiferează asupra facultății cunoașterii, iar rațiunea legiferează asupra dorinței. Din perspectiva interesului lor, fiecare facultate are o formă superioară la care se raportează și prin care se *realizează*. Întrebarea lui Deleuze este în ce măsură și sub care

condiții devine capabilă o facultate să își realizeze propriul interes și/sau să suporte sarcina legislativă pentru o alta. Deși putem constata cu ușurință asimetria dintre interesul speculativ și cel practic, întrucât Kant însuși subsumează primul celui de al doilea prin universalitatea legii morale, Deleuze nu uită să amintească de excepționalitatea imaginației care stă la/în limita acestor definiții ca o „facultate” autonomă complet... dezinteresată. Judecata reflexivă în genere face cu puțință trecerea de la facultatea cunoașterii la cea a dorinței, de la interesul speculativ la cel practic. În această concepție, facultățile noastre sunt în exercițiul lor libere și armonioase. Dar aici, precum oriunde în Kant, nu putem să nu ne întrebăm asupra stranieții acordului liber al facultăților cu contingența acordului Naturii *vis-a-vis* de facultățile noastre. Deleuze va chestiona, astfel, *finalitatea* pe care Kant a presupus-o în trecerea de la estetic la teleologic, de la liberate la necesitate.

Drd. **Paul Mercier**

(anul g1, prof. univ. dr. Veress Carol)

Despre necesitatea unei filosofii a vegherii

Conferința abordează introducerea tezei mele cu titlul : „Gabriel Marcel și Pierre Bou-tang, philosophie de la veille”. Mai precis, tratează problema elaborată în această introducere și perspectiva unei problematici. Așadar, teza mea este motivată de problematica vegherii. De ce este necesară o filosofie a vegherii ? Sensul original al acestui cuvânt pare să fie uitat, căci a fost înlocuit de o veghere în sensul de supraveghere (spre exemplu : vegherea informatică constă în faptul de a supraveghea ce se întâmplă pe internet) sau este asimilat vigilenței sau atenției într-un mod mai degrabă spațial și care uită relația mea cu celălalt, cu aproapele meu. Ne propunem să delimităm acest concept, să îi înțelegem rolul și să înțelegem de ce sensul inițial a fost ascuns în modernitate și în postmodernitate. După construirea acestei problematici, vom vedea de ce atât Gabriel Marcel cât și Boutang sunt cei mai potriviți autori pentru a ne ajuta în această reflecție

Drd. **Mircea Morariu**

(anul g1, prof. univ. dr. Virgil Ciomoș)

Deleuze și fenomenologia

Gilles Deleuze a abordat istoria filosofiei deformând creativ anumite sisteme filosofice pentru a produce noi variante ale lor, dându-le filosofilor niște „copii monstruoși”. Aceștia din urmă au spus tot ceea ce au spus și filosofii respectivi, dar cu un sens diferit, rezultat din deplasări, descentrări și deformări cu care autorii originali nu ar fi fost de acord. Această „metodă” a fost ulterior aplicată în literatura secundară și asupra lui Deleuze însuși, iar una din interpretări îl tratează pe acesta ca aparținând tradiției fenomenologice. Prețul acestei abordări constă în redefinirea fenomenologiei ca atare pentru a face demersul posibil. În consecință, sarcina de a crea un Deleuze fenomenolog trebuie judecată pe baza capacităților sale de a produce noi sensuri și legături și nu conform intențiilor filosofului.

Drd. **Gabriel Mustăță**

(anul 2, prof. univ. dr. Veress Carol)

Justificare și condiții pentru justificare la Alvin Plantinga

În lucrarea de față vom analiza conceptul de justificare din epistemologia lui Alvin Plan-tinga, sau conceptul de „warrant” așa cum îl denuște el. În primă fază vom prezenta pe scurt câteva perspective contemporane cu privire la justificare, perspective pe care Plantinga le găsește nesatisfăcătoare. Și anume fundamentalismul clasic, coerentismul și altele. În al doilea rând vom prezenta diferitele definiții pe care le oferă Plantinga cu privire la justificare, tot aici vom încerca să identificăm motivul pentru care respinge termenul de justificare și preferă folosirea unui termen nou precum „warrant”. Iar în ultimul rând vom încerca să identificăm dacă aceste condiții sunt necesare și suficiente pentru cunoaștere.

Drd. **Mădălina-Gabriela Pantea** (anul g2, prof. univ. dr. Alexander Baumgarten)

Două moduri de a-l cita pe Augustin în tradiția universitară a secolului al XIV-lea – cazurile lui Jean de Mirecourt și al lui Conrad de Ebrach

Odată cu nașterea universităților tratatele lui Augustin sunt citate frecvent atât în tratatele Magiștrilor cât și în cele ale studenților, deși acestea nu au fost incluse niciodată în curricula universitară. Deoarece o cercetare exhaustivă a receptării lui Augustin în tradiția universitară a Evului Mediu latin este imposibilă, ne vom concentra atenția asupra textului distincției a III-a din *Comentariul la Cartea Sentințelor* a doi studenți Cistercieni din secolul al XIV-lea, Jean de Mirecourt (ca. 1310-1348) și Conrad de Ebrach (ca. 1330-1399).

În anii 1339-1340, Facultatea de Arte emite două decrete prin care interzice circulația și citirea operelor lui William Ockham la Paris, iar cei care vor continua să îi citească tratatele vor fi excluși din facultatea definitiv. Chiar dacă Facultatea de Arte îi interzice operele, studenții de la Facultatea de Teologie continuă să le citească. Acesta este și cazul lui Jean, care în distincția a III-a: *Utrum in qualibet creatura reperiatur vestigium et ymago Trinitatis*, preia mai multe pasaje din distincția a III-a a *Comentariului la Sentințe* a lui Ockham, inclusiv citările din operele lui Augustin.

Conrad, pe de altă parte, în textul distincției a III-a: *Circa distinctionem tertiam huius primi in quo arguitur de esse vestigii et ymagineis Dei in rebus creatis*, preia citările din Augustin din două surse, prima este distincția a III-a a *Comentariului la Sentințe* a lui Giles de Rome și a doua, distincția a III-a a *Comentariului la Sentințe* a lui Hugolino de Orvieto.

Așadar, dacă Jean îl citește pe Augustin prin ochii lui Ockham, iar Conrad prin ochii lui Giles și a lui Hugolino, putem să ne întrebăm dacă citările pe care le regăsim în textele acestora corespund întocmai cu cele din textele lui Augustin.

Această lucrare a fost elaborată în cadrul proiectului de cercetare PN-III-P4-ID-PCCF-2016-0064 cu titlul „Nașterea elitei intelectuale în Europa Centrală. Formarea profesorilor la Universitatea din Viena (1389-1450)/ The Rise of an Intellectual Elite in Central Europe: Making Professors at the University of Vienna, 1389-1450”, în cadrul Institutului de Istorie „George Barițiu”, Filiala Cluj a Academiei Române.

Drd. **Ionel Papuc**

(anul 1, prof. univ. dr. Ion Copoeru)

Bioarta – o nouă provocare în arta contemporană

În ultimul timp, în arta contemporană se regăsesc din ce în ce mai des animale vii cu statut de operă de artă. Deși activiștii pentru drepturile animalelor consideră acest fapt o încălcare flagrantă a celor mai elementare drepturi ale acestora, artiștii contemporani, având o largă paletă motivațională, încorporează frecvent în munca lor animalul viu și-i conferă titlul de operă artistică. O altă provocare în arta contemporană este arta biotech care oferă publicului un alt câmp de reprezentare și care are ca teme majore țesuturile vii, celulele și nucleul acestora, ADN-ul, bacteriile, grefele, fragmentele de piele tatuată, cobaii, iepurii fosforescenți și o largă paletă florală. La această tendință s-au raliat destul de multe galerii de artă care consideră animalul viu și anumite aspecte ale cercetării biotehnologice, opere de artă, iar expunerea acestora un lucru firesc. Mai mult, la acest nou curent al bioartei au aderat în ultimele decenii și grupuri de specialiști din diverse domenii: de la biologi, psihologi, antropologi, sociologi, istorici, juriști, filosofi, la grupuri heterogene de iubitori de artă. Întrebările adresate tuturor celor care acceptă și consideră firească această inedită operă de artă sunt următoarele: „De ce este mai valoros estetic animalul viu într-o expoziție, decât atunci când acesta trăiește în mediul său natural de viață sau într-o grădină zoologică, și de ce reprezentarea ADN-ului este mai relevantă în galeria de artă, decât în laborator?”, și dacă „Bioarta are valențe transformatoare asupra publicului larg?”

Drd. **Sebastian Pavalache**

(anul 1, prof. univ. dr. Virgil Ciomoș)

Funcția Necon condiționatului în Unitatea Rațională a Gândirii

Miza Analiticii Transcendentale de a întemeia constituția unei metafizici critice (*i.e.* canonice) este atinsă prin morfologia unei unități intelectuale înțelese ca unitate discursivă a determinării categoriale a unei cunoașteri într-o conștiință unică și numeric identică în timp, ce permite silabisirea legală a fenomenelor, dar cu prețul portretului unui Intellect a cărui demnitate și suveranitate epistemologică se reduc la maniera legislativ-constitutivă în care Logica și Ontologia se angajează reciproc, matematic și dinamic, spre producerea structurii fenomenale a experienței, și *nimic mai mult*.

Faptul că Dialectica Transcendentală nu este o simplă anatemizare a Ideilor Rațiunii Pure drept himere ale unei Logici a Aparenței, ca faliment asimptotic-regulativ a ceea ce inițial se contura sub pretenția erectil-constitutivă a Conceptului, ci mai degrabă, faptul că aceasta nu este nimic altceva decât soluția propusă de către Kant pentru depășirea crizei articulate mai sus, prin completarea Unității Intelectuale de către înaintarea prosilogistică a Rațiunii spre Necon condiționatul din seria condițiilor, este propriu-zis miza efortului de față. Sistemul rațiunii speculative la nivelul Dialecticii propune prin urmare o funcție a Necon condiționatului în Unitatea Rațională a gândirii, ce considerăm că poate fi surprinsă printr-un contrast cu unitatea de ordin legal a Intellectului.

Drd. **Lucian Petraș**

(anul 2, conf. univ. dr. Virgil Drăghici)

Structurile Diagonale și Fenomenul Incompletitudinii

Lucrarea este o analiză a modului în care Teoremele de Limitare Godel-Tarski pot fi derivate din construcțiile paradoxale. Două modalități de derivare fac obiectul acestei analize: utilizarea relațiilor primitiv recursive (via Lema Diagonalizării) și utilizarea relațiilor semirecursive. Expunerea se încheie cu formularea câtorva concluzii logico-filosofice ale analizei întreprinse.

Drd. **Liana Fanca (Precup)**

(anul 1, conf. univ. dr. Mihaela Frunză)

De la „punerea de întrebări” la „punerea sub semnul întrebării” în atelierelor de filosofie cu copiii. Studiu de caz

Punerea de întrebări este o îndeletnicire foarte dragă copiilor, îndeletnicire care, uneori, pune sub semnul întrebării răbdarea adulților :) Mai rar auzim pe cineva că e nevoie să dezvolte la copii spiritul de a pune întrebări. Ceea ce ne propunem însă în atelierelor de filosofie cu copiii desfășurate la Biblioteca Județeană Cluj este să dezvoltăm spiritul copiilor de a pune sub semnul întrebării lucrurile care par evidente și de a-și dezvolta în felul acesta gândirea critică. Problematizarea este spiritul nostru de a pune ceva sub semnul întrebării, de a găsi posibile probleme atunci când alții nu le-au văzut. Dezvoltarea tendinței de a problematiza ne ajută să abordăm mai ușor problemele și să le anticipăm. La copii problematizarea e asociată cu folosirea instrumentelor de gândire critică cum ar fi: a face judecăți, a căuta contra-exemple, a-și folosi abilitatea naturală de a identifica deducțiile slabe: „doar pentru că... nu înseamnă că...” (Worley, 2019) Studiul se construiește pornind de la datele adunate în atelierelor de filosofie pentru copii desfășurate în Biblioteca Județeană Cluj în perioada 2018-2019. Ipoteza noastră este că, filosofia pentru copii dezvoltă spiritul de problematizare al copiilor care participă și ei trec mai departe de la spiritul lor natural de a pune întrebări la o tendință de a pune sub semnul întrebării ceea ce părea evident, de a porni discuții acolo unde lucrurile păreau clare și fără probleme.

Drd. Liviu Pripon

(anul 3, prof. univ. dr. Dan-Eugen Rațiu)

Analiza valorii „estetice” a obiectelor naturale. Studiu de caz: păsările

Lucrarea reprezintă un studiu preliminar ce are în vedere analiza valorii estetice a obiectelor naturale luând ca studiu de caz păsările. Dintre acestea am ales două specii contrastante în ceea ce privește aspectul lor atât din perspectivă cromatică cât și din perspectivă morfologică. Cele două specii au fost evaluate vizual prin intermediul unor chestionare în care pe baza imaginii fotografice participanților li s-a cerut să selecteze una dintre specii pe baza preferinței estetice și să menționeze trei motive pentru care au decis selecția acesteia și trei motive pentru care au respins cea de-a doua specie. Din punct de vedere metodologic analiza se încadrează în sfera filosofiei experimentale și prin rezultatele obținute ne-am propus să elucidăm ce criterii se stabilesc cultural pentru deciziile estetice la nivel local. Rezultatele au arătat că pentru un același criteriu există o tendință de selecție cât și una de respingere care din punct de vedere statistic se poate regăsi în câteva situații. Există criterii pentru care selecția este mult mai intensă decât respingerea cât și situații în care respingerea este mai intensă decât selecția. Cea mai interesantă situație este aceea în care un anumit criteriu are aceeași intensitate de selecție cât și de respingere. Criteriile menționate în chestionarea au fost ordonate și clasificate obținându-se clase care au putut fi mai bine analizate. În urma acestei cercetări am putut concluziona ce criterii sunt implicate în deciziile estetice referitoare la păsări, cum funcționează aceste criterii iar pe baza relațiilor de selecție/respingere am putut construi matrice care să reflecte în ansamblu contextul estetic al unui obiect și valorile locale atât din perspectivă spațială cât și temporală care definesc poziția estetică în câmp cultural.

Drd. Horea Rusu

(anul 1, conf. univ. dr. Virgil Drăghici)

Paradoxurile logice și limitele gândirii

Prezentarea se va axa pe paradoxurile logice respectiv anumite puzzle-uri sau ghicitori logice, cum sunt prezentate în cadrul unor autori precum: Bertrand Russell, Cesare Burali-Forti dar în special în cadrul operei lui Raymond Smullyan. Discuția se va derula în jurul capacității sistemelor logico-matematice de a încadra aceste paradoxuri și de a le gestiona. Astfel se vor puncta cele două perspective, realism și anti-realism cu privire la știință, și modul în care acestea interpretează paradoxurile logico-matematice.

Drd. Alexandru-Vasile Sava

(anul g2, prof. univ. dr. Virgil Ciomoș)

Diferența ontologică și problema reprezentării – fenomenologia în lectura lui G. Deleuze

Prezentarea de față analizează modul în care Gilles Deleuze se raportează la problematica fenomenologiei, concentrându-se pe două aspecte: comentariile sale pe marginea problemei diferenței ontologice la Heidegger și „împrumuturile” sale critice din filosofia transcendentală a lui Husserl. În acest demers voi lua în considerare și influențele lui Deleuze din sfera fenomenologiei franceze: Sartre, Merleau-Ponty, Maldiney. Miza expunerii va fi de a arăta afinitățile și punctele de ruptură între Deleuze și tradiția fenomenologică, prin prisma relației dintre diferență și reprezentare, o temă centrală a filosofiei deleuziene.

Drd. Seres Sandor

(anul 2, prof. univ. dr. Marta Petreu Vartic)

Cioran și filosofia existențială a lui Lev Șestov

Despre Cioran se afirmă că a fost influențat de Pascal, Kierkegaard sau Nietzsche, autorul *Căderii în timp* înscriindu-se astfel în linia filosofiei existențiale. Mult mai puțin – sau chiar deloc – este pomenit în acest context Lev Șestov, gânditorul rus care a exercitat o influență considerabilă asupra mediilor intelectuale din Franța, dar și din România, în perioada imediat următoare Primului Război Mondial. Cioran îl considera pe Șestov unul dintre maeștrii săi spirituali, prezența sa putând fi detectată atât în scrierile sale de tinerețe, cât și în cărțile franceze ale maturității. Voi încerca să scot în evidență unele dintre ideile șestoviene care au fost preluate în mod creator de către Cioran, ele fiind o constantă pe tot parcursul activității sale.

Drd. Raluca Marinela Silaghi

(anul g3, prof. univ. dr. Aurel Codoban)

Teoria asupra sinelui în viziunea lui George Herbert Mead

Interacțiunea la nivel simbolic este interacțiunea socială în care fiecare individ îi răspunde celuilalt în urma interpretării și a determinării semnificației gestului său. Ceea ce caracterizează interacțiunea simbolică este faptul că indivizii sunt capabili să se privească pe sine însuși din exterior, să se distanțeze de propria subiectivitate și să se privească pe ei înșiși ca obiecte. Acest lucru înseamnă că individul trebuie să ia rolul celorlalți și să se raporteze la sinele propriu prin prisma poziției celorlalți. A lua rolul celuilalt nu înseamnă ștergerea individualității sau a identității proprii, nu înseamnă a deveni celălalt, ci a interioriza atitudinea celuilalt și a te privi, a-ți analiza comportamentul luând în calcul perspectiva celuilalt în cadrul lumii interioare, proprii fiecărui individ, la care ceilalți nu au acces direct. Interacțiunea interioară a sinelui cu el însuși reprezintă interacțiunea dintre cele două componente ale sinelui: *I* (componenta activă, creativă și imprezvizibilă a sinelui, care organizează atitudinile celorlalți, selectează obiectele asupra cărora individul va acționa și alege modalitatea în care va răspunde) și *Me* (componenta socială a sinelui; setul organizat de atitudini ale celorlalți pe care individul și le asumă, le interiorizează).

Există două etape pe care individul trebuie să le parcurgă astfel încât el să se poată raporta la sine însuși ca la un obiect. Fiecare dintre aceste etape reprezintă o formă diferită de luare a rolului celuilalt și corespund etapelor dezvoltării complete a sinelui individual. În etapa de joacă, sinele ca obiect nu este complet definit. Copilul nu este conștient de el însuși, ci este conștient de rolul pe care îl joacă, este conștient mai degrabă de celălalt decât de sine însuși. Pentru că rolurile pe care copilul le asumă în etapa de joacă sunt episodice și neconectate între ele, este nevoie de ceva care să aibă constanță în diferite situații, care să aibă continuitate în timp, care să aibă unitate, pentru ca copilul să înceapă să se raporteze pe deplin la sine ca la un obiect. În etapa de joc, sinele se va forma ca identitate personală, individul devenind conștient de sine însuși. Etapa jocului este caracterizată de activitatea organizată și conștientă a unui grup de indivizi, care respectă o serie de reguli ce controlează și limitează comportamentul acestora. Fiecare individ trebuie să își adapteze acțiunile în cadrul activităților diverse ale grupului, acțiunea individuală fiind modelată și controlată de acțiunea celorlalți. Acest lucru înseamnă că individul în momentul în care acționează trebuie să interiorizeze rolurile și atitudinile fiecărui membru al grupului social de care aparține.

Drd. Radu Simion

(anul 3, prof. univ. dr. Ion Copoeru)

Pace, plăcere, prăjituri. Despre reconsiderarea relației cu natura într-un registru al expunerii, sensibilității și jocului

Dezvoltarea unei conștiințe morale ecologice, precum și a unei conduite morale care să contribuie la o poziționare prietenoasă în relație cu ceilalți indivizi și cu comunitatea biotică reprezintă elemente importante în contextul efortului de a salva o specie pe cale de dispariție: omul în natură. Între timp generozitatea de circumstanță, „înfundarea” simțurilor, supra-încărcarea timpului și hiper-valorizarea tipologiei *ocupatului*, logica dominării, cuminența și previzibilitatea discursurilor publice, exhibiționismul poftelor și ecoul social difuz al conferințelor pe teme de mediu tind să infantilizeze efortul real necesar depășirii lăcomiei, nepăsării și înstrăinării. „Putem oare să îi educăm pe copii în a se uita la o floare și a vedea în ea întregul potențial pe care aceasta îl reprezintă: frumusețe, sănătatea unui ecosistem și potențialul ei de vindecare?”, se întreabă Richard Louv. Întrebării autorului american îi alătur întrebarea mea: Putem da naștere unui pedagogii experiențiale cu, despre și pentru natură în care să explorăm cu entuziasm și disponibilitate binevoitoare propria noastră natură și natura din jurul nostru, precum și legătura pe care o avem cu inteligența organicului vieții vegetale și animale? Îndrăznesc să răspund: da, se poate! Prin expunerea mea îmi propun să înfățișez eco-pedagogia morală ca spațiu al poveștilor și al apetenței pentru aventură, al jocului simbolic și al unui climat de siguranță, vorbind despre cum putem folosi compasiunea în interacțiunea noastră cu mediul, despre vulnerabilitate, congruență și exersarea activă a rezilienței emoționale, despre împrietenirea cu teritoriile geografice și mentale neexplorate, dar și despre alimentarea elanului spontan de a iniția și întreține dialoguri integre cu ceilalți, bazate pe prețuire, încredere și valorizare.

***

Drd. Bakcsi Botond

(anul 2, prof. univ. dr. Veress Carol)

A populizmus és a népszuverenitás paradoxona

Rousseau *A társadalmi szerződés*ben igen élesen fogalmazta meg a társadalmi rend megalapítására vonatkozó problémát, amely a maga korában elméleti szempontból forradalminak számított és utóbb számos igen jelentős implikációja volt a modern politikai gondolkodásban: „mielőtt (...) megvizsgálónk azt a cselekedetet, amellyel egy nép királyt választ magának, jó volna először azt a cselekedetet megvizsgálni, amely által néppé válik.” Ennek az aktusnak a vizsgálata mára sem veszített relevanciájából, különösen akkor, ha belegondolunk, hogy a kortárs populizmus újfent a nép fogalmára vonatkozó kérdést veti fel, aminek komoly politikai implikációi vannak, és még lehetnek a jövőben is világszerte.

Ha például Donald Trump beiktatási beszédét elemezzük, már első pillantásra is igen könnyen felismerhetjük benne a populista retorika fő alkotóelemeit (az elit és a nép közötti határvonal meghúzása, a nép nevében való megszólalás és a néphez való odafordulás diszkurzív műveletei). Amennyiben viszont figyelmesebben elgondolkodunk azon, hogy milyen implikációi vannak a „nép” ilyen jellegű megalkotásának, jó pár alapvető kérdés vetődhet fel a populizmus és a demokrácia viszonyára vonatkozóan. Hogyan konstituálódik a „nép” a populista diskurzusban? Úgy tűnik, mintha a Rousseau-i mondatban szereplő helyzet megfordul volna: most inkább azt kell vizsgálnunk, hogy a nép nevében szóló képviselő hogyan választ magának népet, milyen népet alkot magának? Az amerikai példán szemléltetve a kérdés a következőképpen tehető fel: hogyan lesz a „We the People”-ből „You the People”? Ez az átalakulás ártatlan műveletnek tűnhet, főleg ha a politikai képviselet módja kellő demokratikus kontroll alatt áll, csakhogy nem szabad elhamarkodottan, egy könnyű kézlegyintéssel elintéznünk a „You the People” kijelentés performatív aktusának problémáját. Az ebben az aktusban létrehozott „nép” fogalma nem hagyja érintetlenül a populista demokrácia hatalmi viszonyait, mivel a népszuverenitás elvéről torzított értelmezést kínál. Előadásomban kísérletet teszek arra, hogy a populizmus kérdését a népszuverenitás eszméjében rejlő paradoxonból kiindulva vizsgáljam.

Populismul și paradoxul suveranității populare

În *Contractul social* Rousseau a formulat cu acuitate problema referitoare la fondarea ordinii sociale care în epoca sa era revoluționară din punct de vedere teoretic, iar ulterior a avut numeroase implicații destul de semnificative în gândirea politică modernă: „înainte de a examina actul prin care poporul își alege un rege, ar fi bine să examinăm actul prin care poporul este un popor”. Examinarea acestui act nici în zilele noastre nu și-a pierdut relevanța, mai ales dacă ne gândim la faptul că populismul contemporan ridică din nou întrebarea referitoare la noțiunea de popor, care are deja, și poate să mai aibă și în viitor serioase implicații politice.

Dacă analizăm de exemplu discursul inaugural al lui Donald Trump, putem să recunoaștem și la prima vedere principalele componente ale retoricii populiste (operațiunile discursive de a trasa linia de frontieră între elită și popor, de a vorbi în numele poporului și de a se apela la popor). Însă în cazul în care ne gândim mai atent la implicațiile pe care poate avea o astfel de constituire a „poporului”, se pot ridica câteva întrebări esențiale referitoare la relația dintre populism și democrație. Cum se constituie poporul în discursul populist? Se prea poate că situația din fraza lui Rousseau s-ar fi răsturnat: în momentul actual avem de a examina mai degrabă cum își alege poporul, și ce fel de popor își alege deputatul care vorbește în numele poporului? Ilustrat prin exemplul american, întrebarea se poate pune în felul următor: cum se schimbă „We the People” în „You the People”? Această transformare s-ar putea să pară una inocentă, mai ales dacă modalitatea de reprezentare politică se află sub control democratic corespunzător, însă nu avem voie să aranjăm pripit problema actului performativ cuprins în enunțul „You the People”. Noțiunea de „popor” instituit prin acest act nu

este una fără efecte asupra raporturilor de putere ale democrației populiste, deoarece interpretează în mod deformat idea suveranității populare. În comunicarea mea încerc să analizez chestiunea populismului pornind de la paradoxul inerent al ideii de suveranitate populară.

Drd. **Bíró Noémi**

(anul 1, conf. dr. Demeter Márton Attila)

A francia forradalom feminizmusának problémái

A forradalmi femizmusban alapvető problémaként tűnik fel az a paradoxon, amely a nők önmeghatározását keretezi, és amely a „teljes emberi nem felszabadítása” és a „nők felszabadítása” közti oksági viszony tisztázatlanságából ered: a nők vagy elfogadják és elsajátítják a férfiak által előterjesztett forradalmi követeléseket, vagy teljesen elhatárolódnak a férfiak mozgalmától. Dolgozatomban azt a kérdést járom körül, hogy mit jelentett a „liberté, égalité, fraternité” eszméje a francia forradalomban résztvevő nők számára, milyen ígéretet tartogatott „citoyenne”-nek lenni, és milyen lehetőségeik voltak a nőknek meghatározni magukat a férfiak által alakított forradalmi ideálokhoz képest.

Problemele feminismului în revoluția franceză

În feminismul revoluționar paradoxul autodeterminării femeilor apare ca o problemă fundamentală, și este legată de neclaritatea relației cauzale dintre „emanciparea tuturor oamenilor” și „emanciparea femeilor”: femeile fie că acceptă revendicările revoluționare ale bărbaților, fie că se separă complet de mișcările acestora. În această lucrare examinez ce înseamnă ideea „liberté, égalité, fraternité” pentru femeile în revoluția franceză, ce promite a fi „citoyenne” și ce oportunități au avut femeile pentru a se defini ca revoluționari în comparație cu idealurile revoluționare ale bărbaților.

Drd. **Fám Erika**

(anul 2, prof. univ. dr. Veress Carol)

Képhálók. A képisméltés a képelmélet/képfilozófia és a hálózat kutatás transzdiszciplináris kontextusában

A képek (nemcsak a kép = műalkotás vonatkozásában) nem élnek magányosan. W. J.T. Mitchell hangsúlyozza, hogy a képek élőlények és a képek életéről beszél. A képek előszeretettel léteznek kép-közösségekben, kép-csoportokban, kép-hálózatok részeként. A technikai reprodukció (Benjamin) korában pedig a képisméltés hangsúlyos módon van jelen. A sokrétű médiumváltás következtében a legkülönbélebb kontextusban, környezetben, médiumban jelenhet meg ugyanaz a képi tartalom. A képisméltés jelenségét a képelmélet (képkritika — Gottfried Boehm) illetve a hálózat kutatás (Barabási Albert-László) felől közelítem meg, miközben igazolni próbálom, hogy ebben az összefüggésben is érvényes a hálózati csomópontok létrejötte és azok jelenléte definiálja a képhálók működését.

Rețele de imagini. Imagini repetate în contextul transdisciplinar al teoriei imaginii, al filosofiei imaginii și al teoriei rețelelor

Imaginile (nu numai în cazul imaginilor tratate ca opere de artă) nu trăiesc singure. W. J. T. Mitchell vorbește despre viața imaginilor și le consideră ca viețuitoare. Imaginile trăiesc în comuniuni de imagini, în rețele de imagini. În era reproducerii tehnice (Benjamin) repetiția imaginilor este prezentă în mod accentuat. În cadrul schimburilor de medii aceași imagine poate să apară în diferite contexte. Voi analiza repetiția imaginilor prin prisma teoriei și criticii imaginii (Gottfried Boehm) și din prisma teoriei rețelelor (Barabási Albert-László) și voi sublinia existența nodurilor și importanța acestora.

Drd. Hausmann Cecília

(anul g2, prof. univ. dr. Veress Carol)

Szemponrendszer a kortárs műalkotás otthonosság és idegenség fogalmain keresztül vizsgálatához

Az otthonosság-idegenség ellentétpárját a disszertációmban a műalkotások vizsgálatának szempontjaként tanulmányozom. Ennek támaszaként egy Hegel művészetfilozófiájából átvett szempontrendszert alapul véve, majd azt kiegészítve és a modern művészetre alkalmazva egy hármas tagolást javaslok, amely lehetőséget nyújt a modern, illetve esetünkben a kortárs műalkotás többszempontú elemzésére. A tagolás szerint az első vizsgálandó szempont a műalkotás és az alkotó szempontja, vagyis a műalkotással kapcsolatos vizsgálat kérdése. A második aspektus a befogadó viszonya a műalkotáshoz, ebben a megismerés, az önmegismerés és a megélés fogalmi a központiak. A harmadik szempont a műalkotás világgal való viszonya: a történeti, társadalmi és művészettörténeti szempont, valamint a hagyomány-konvenció és az újítás-eredetiségkeresés egymásnak feszülése. Előadásomban ehhez a hármas tagoláshoz kapcsolódó modern művészetelméleti szövegeket vetek össze és a művészet otthonosságára és idegenségére vonatkozó részeket elemzem.

Criteria pentru analiza artei contemporane prin noțiunile familiarului și a străinului

În teza mea studiez opoziția familiarului și al străinului ca aspect al examinării operelor de artă. În sprijinul acestuia, pe baza unei abordări preluate din filosofia artei lui Hegel, și apoi prin completarea acesteia privind specificele artei moderne, propun o diviziune tripartită, care oferă o oportunitate pentru analiza artei moderne și contemporane. Conform diviziunii, primul aspect care trebuie examinat este aspectul operei de artă și al creatorului, deci analiza lucrării. Cel de-al doilea aspect este atitudinea spectatorului față de opera de artă, în care conceptele esențiale sunt cunoașterea, cunoașterea de sine și cel al experienței. Al treilea aspect este relația dintre opera de artă și lumea: aspectul istoric, social și artistic, tensiunea dintre tradiție/convenție și inovație/originalitate. În prezentare, compar texte din teoria artei moderne legate de această diviziune prin ideile referitoare la conceptele familiarului și al străinului în artă.

Drd. Incze Evelyn Rebeka

(anul 3, prof. univ. dr. Veress Carol)

A kommunikatív racionalitás aspektusai a kultúra fogalmára nézve

A kultúrák pluralitásának jelenléte elsősorban az egység és sokféleség közt húzódó szembenállásként tárul elénk. Habermas ezt a problémát az egységes metafizikai gondolkodás, illetve a radikális kontextualizmus viszonylatában fejti ki egy olyan álláspontot képviselve, amelyet a kommunikatív racionalitás koncepciója felől gondol el. A kultúra és a nyelv közegei az említett elgondolásban oly módon válnak meghatározóvá, amiként magukban hordozzák egy objektív világ feltételezését és egyben teret nyújtanak a nézetegyeztetési lehetőségek számára.

Aspecte ale raționalității comunicative în conceptul de cultură

Pluralitatea culturilor se referă în primul rând la o contradicție prezentă între unitate și diversitate. Habermas exprimă această problemă în contextul gândirii metafizice unificate și al contextualismului radical având o poziție pe care o consideră a fi conceptul de raționalitate comunicativă. Mediul culturii și al limbajului în acest concept devin decisiv, deoarece acestea poartă ipoteza unei lumi obiective și oferă spațiu pentru posibilitățile de reconciliere.

Drd. János Enikő

(anul 3, prof. univ. dr. Veress Carol)

F. H. Bradley filozofiai nézeteinek kritikai értelmezése T. S. Eliot által

Tudás, tapasztalat, objektív, szubjektív, kriticizmus, szabadság.

T. S. Eliot kritikai és filozofiai munkássága kutatásának egyik fontos vonatkozása Eliot F. H. Bradley filozófiájáról írt doktori disszertációja, amelyben nemcsak az angol idealizmus neves képviselőjének tanait magyarázza, hanem egyben annak filozofiai kritikai értelmezését kínálja. Eliot érdeklődése az angol idealizmus iránt jelentősen hozzájárult a kritikai és filozofiai világképe, módszerei tudatosításához. A tapasztalat, a tudás tárgyai, a valóság, az objektum és a szubjektum fogalmait értelmezve Bradley filozófiájában sajátos episztemológiai és metafizikai gondolatmenet mentén, egyszerre leíró és szenvedélyes diszkurzussal végigköveti a tudás mikéntjének és értelmezésének lehetőségeit. Az előadásom során ennek a kritikai értelmezésnek főbb állomásait kívánom bemutatni és ismertetni, rámutatva arra, hogy T. S. Eliot, a 20. század jelentős, humanisztikus gondolkodója és alkotója hogyan értelmezi a szabadság és a valóság fogalmait egy, sajátos filozofiai és kritikai gyakorlati útmutatás mentén.

Interpretarea critică a filosofiei F.H. Bradley de T. S. Eliot

Cunoștință, experiență, obiectiv, subiectiv, critică, libertate.

În cercetarea creației filosofice și critice a lui T. S. Eliot se găsește un important punct de referință, teza lui de doctorat despre filosofia reprezentantului semnificativ al idealismului englez, F. H. Bradley. Eliot ne propună nu numai explicația detaliată ale ideilor filosofului, F. H. Bradley, ci realizează și interpretarea critică a acestora. Prin interesul lui pentru idealismul englez a contribuit în mod relevant la conștientizarea viziunii filosofice și critice propriu asupra lumii și asupra metodologiei creației artistice. Prin interpretarea critică a conceptelor filosofice de experiență, de obiectul cunoașterii, de realitate obiectivă și subiectivă în filosofia lui Bradley, Eliot print-un propriu fir de gândire epistemologică și metafizică analizează în mod descriptiv și cu pasiune posibilitățile caracterizării și interpretării a cunoașterii. În prezentarea mea doresc să arăt și să prezint cele mai importante puncte de referință al acestei interpretări critice prin evidențierea interpretării libertății, a realității și a cunoașterii de Eliot, ca unul dintre cei mai importanți gânditori și poeți ai secolului precedent.

Drd. Láng Márk

(anul 1, prof. univ. dr. Veress Carol)

A modális kategóriák problémája Kierkegaard-nál

A Kierkegaard-irodalom egyik legvitatóttabb kérdését a modális kategóriák problémája képezi. A dán szerző ugyanis *A szorongás fogalmában* és *A halálos betegségben* egymásnak el-lentmondóan határozta meg a szükségszerűség, valóság és lehetőség hármának viszonyát. Előadásomban a modális kategóriák sajátos kierkegaard-i használatát és azok filozofiatörténeti előzményeit szeretném megvizsgálni, illetve azt, hogy a szerző hogyan értelmezi őket késői „vallási” munkáiban.

Problema categoriilor modale la Kierkegaard

Una dintre cele mai mari dezbateri ale recepției kierkegaardiene este problema categoriilor modale. Autorul danez în *Conceptul de anxietate* și în *Boala de moarte* definește relația categorială între necesitate, actualitate și posibilitate în moduri diferite. În lucrarea de față se vor analiza relația dintre aceste categorii, precedentele sale în istoria filosofiei și corelațiile cu lucrările „religioase” de mai târziu ale autorului.

Drd. **Lőrinczi-Máté Adél**

(anul 2, prof. univ. dr. Veress Carol)

A társas média és a demokrácia

Napjaink demokráciáiban a politikai apátia nagy méreteket öltött, a polgárok nem tartják fontosnak a közéleti események követését, és az aktív részvételt a politikai közönségük ügyeiben. Tanulmányomban ezért az internet olyan lehetőségeit vizsgálom, amelyek megoldást nyújthatnak az apátia visszaszorításához. A számítógép, az okostelefonok és az online terek a különböző médiahasználói szükségletek (információszerzés, tájékozódás, kommunikáció, szórakozás) mellett a felhasználók participációja és együttműködése által alkalmasak lehetnek társadalmi problémák, közügyek tematizálására, megoldására is.

Media socială și democrația

În democrația contemporană apatia politică a luat amploare, cetățenii nu acordă importanță urmării evenimentelor din viața publică și participării active în viața politică a comunității lor. În studiul meu voi reflecta asupra posibilităților oferite de internet pentru diminuarea apatiei. În zilele noastre pe lângă utilizarea calculatorului, smartfonurilor și a spațiilor online pentru a satisface anumite nevoi legate de media (informare, orientare, comunicare, divertisment), participarea și colaborarea utilizatorilor ar oferi multiple posibilități de dezbateră și de soluționare a unor probleme sociale sau de interes comun.

Drd. **Molnár Péter**

(anul g1, prof. univ. dr. Veress Carol)

Az „antropológiai gépezet” megállítása a történelem vége után. Kojève és Agamben

A kojève-i diskurzus a történelem végén állattá váló ember hipotézisének felállítása után megszakad, és nem ad választ arra, hogyan gondoljuk el az átváltozást, hogyan helyezük el ezt feltételes jelenséget ember és állat megkülönböztetésének hagyományos filozófiai diskurzusában. Agamben *L'aperto* című művében viszont két értelmezési lehetőségét adja ennek a hipotézisnek: a heideggeri „unalom” és a benjamini „szexuális beteljesülés” a kojève-i hipotézis megoldásaiként szerepelnek.

Oprirea „mecanismului antropologic” după sfârșitul istoriei. Kojève și Agamben

Discursul lui Kojève se întrerupe după stabilirea ipotezei sfârșitului istoriei, în cadrul căruia omul devine/redevine animal, și nu dă un răspuns la întrebarea, cum să ne gândim la această transformare, și cum să-l plasăm în discursul filosofic tradițional care tematizează această diferență. În lucrarea sa intitulată *L'aperto*, Agamben dă totuși două interpretări acestei ipoteze: soluțiile propuse sunt „plictiseala” lui Heidegger și „împlinirea sexuală” a lui Benjamin.

Drd. **Péter János**

(anul g2, prof. univ. dr. Veress Carol)

A távol-keleti harcművészetek életfilozófiai értelmezése. A Tai Chi harcművészetének értelmezése és a Dao kérdésköre

A kínai harcművészetek jellegzetessége, hogy áthatja a három nagy kínai filozófiai irányzat, a konfucianizmus, taoizmus és buddhizmus. A harcművészetek életfilozófiai gyakorlása hasonló a harcművészetek meditációs spiritualitásával, azonban a meditációs lelki gyakorlatokban főleg az én kerül a középpontba, míg az életfilozófiai gyakorlás egy

összetettebb megnyilvánulást fejez ki, a meditációs gyakorlatok által elért fejlődés eredményei képződnek le a mindennapi életben. A *Tai Chi* vonatkozásában a *Dao* kérdésköre az arisztotelészi *Eudaimonia* fogalmával állítható párhuzamba.

Interpretarea artelor marțiale din Orientul Îndepărtat în perspectiva filosofiilor de viață. Interpretarea artelor marțiale ale *Taichiului* și problematica conceptului *Dao*

Artele marțiale chinezești cuprind cele trei mari filosofii de bază, confucianismul, taoismul și buddhismul. Practicarea artelor marțiale în dimensiunea filosofiilor de viață este asemănător cu spiritualitatea din cadrul exercițiilor de meditație, însă în acele exerciții accentul este pe *sine* până când în cadrul exercițiilor în dimensiunea filosofiilor de viață accentul este în principal pe rezultatele progreselor realizate de practicile de meditație, care se valorifică în viața de zi cu zi.

În cazul artelor marțiale ale *Taichiului* se observă o paralelă a conceptului de *Dao* cu conceptul de *Eudaimonia* al lui Aristotel.

Drd. **Virginás Petru**

(anul g2, prof. univ. dr. Veress Carol)

A filmfesztivál jelensége: affektusok, szubjektivitás, kollektivitás

A filmfesztivál-jelenség megközelítésében Deleuze és Guattari egyes szövegei, tanulmányai, illetőleg néhány kortárs recepciója arra használt, hogy a vizsgált környezethez kapcsolódó esztétikai tapasztalatot a jelenségre jellemzőnek tekintett nézői modellel összefüggésben vizsgálja: nézők és filmek közötti viszony alakulása mint a cinefilia egyéni és kollektív létrejövésai az affektus- és a szubjektivitás-elméleti megközelítések alapján az affektivitás ezen sajátos módozatainak a megértésére irányul.

Afecte, subiectivități și colectivitate în fenomenul festivalului de film

Abordarea experienței festivalului de film prin lucrările lui Deleuze și Guattari și prin recepția contemporană a acestora promite mai multe perspective conexe: astfel, pornind de la experiența estetică analizată prin teoria afectului și teoria subiectivității, relația între spectator și film se transformă în sensul producerii cinefiliei în contextul vizat. Dincolo de afilierea ca model de spectator dominant al festivalului de film, noțiunea de cinefilie este utilizată pentru a înțelege mișcări sau mutări ale afectului și a afectivității atât la nivel individual, cât și colectiv.

Index

ANASTASIEI Iolanda - Georgiana	2	JÁNÓ Enikő	19
ARIEȘAN Ramona Nicoleta	2	LÁNG Márk	19
BAKCSI Botond	16	MÁTÉ (LŐRINCZI-MÁTÉ) Adél	20
BALAJ (CARAMETE) Slava Fulga Cornelia	4	MĂJERI Liana	9
BIRÓ Noémi	17	MARTA Claudia	9
BUȚ Ana Georgiana	3	MERCIER Paul Pierre Jacques	10
BUCUR Oana Cătălina	3	MOLNÁR Péter	20
BUN Adriana	3	MORARIU Mircea	10
COMAN Daniel	4	MUSTAȚĂ Gabriel	10
COZNEAC Anamaria Lorena	5	PÉTER János	20
DOGARU Victor Constantin	5	PANTEA Mădălina Gabriela	11
FÁM Erika Zsuzsanna	17	PAPUC Ionel	11
FANCA (PRECUP) Liana	12	PAVALACHE Sebastian	12
FAUR Emilia	6	PETRAȘ Constantin Lucian	12
GRUIA Ioan Emanuel	7	PRIPON Liviu Răzvan	13
HAUSMANN Cecília Barbara	18	RUSU Horea	13
HOLUNGA Marcel Vasile	7	SAVA Alexandru Vasile	13
IANA (DUMITRACHE) Solange Ingrid	5	SERES Sándor	14
ILE Vlad Lucian	8	SILAGHI Raluca Marinela	14
INCZE Evelyn Rebeka	18	SIMION Radu Dan	15
IRIMCIUC Teodora Adriana	8	VIRGINÁS Petru Krisztián	21